

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 28. januarja 2015*

„Območje svobode, varnosti in pravice — Uredba (ES) št. 44/2001 — Pristojnost v civilnih in gospodarskih zadevah — Potrošniške pogodbe — Potrošnik s stalnim prebivališčem v državi članici, ki je kupil vrednostne papirje, ki jih je izdala banka s sedežem v drugi državi članici, pri posredniku s sedežem v tretji državi članici — Pristojnost za odločanje o tožbah, ki so bile vložene zoper banko, ki je izdajateljica navedenih vrednostnih papirjev“

V zadevi C-375/13,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Handelsgericht Wien (Avstrija) z odločbo z dne 20. junija 2013, ki je prispela na Sodišče 3. julija 2013, v postopku

Harald Kolassa

proti

Barclays Bank plc,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan (poročevalec), sodniki, in A. Prechal, sodnica,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 21. maja 2014,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za H. Kolasso P. Miller, odvetnik,
- za Barclays Bank plc H. Bielez, odvetnik,
- za nemško vlado T. Henze in J. Kemper, agenta,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za nizozemsko vlado M. Bulterman, agentka,

* Jezik postopka: nemščina.

— za Evropsko komisijo B. Eggers in A.-M. Rouchaud-Joët, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 3. septembra 2014

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 5, točki 1(a) in 3, ter 15(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med H. Kolasso s stalnim prebivališčem na Dunaju (Avstrija) in Barclays Bank plc (v nadaljevanju: Barclays Bank) s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo) glede odškodninskega zahtevka iz naslova pogodbene, predpogodbene in deliktne odgovornosti te banke zaradi zmanjšanja vrednosti finančne naložbe, ki jo je izvedel z uporabo finančnega instrumenta, ki ga je izdala ta banka.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 2 in od 11 do 15 Uredbe št. 44/2001 je navedeno:

„(2) Določene razlike med nacionalnimi predpisi, ki urejajo pristojnost in priznanje sodnih odločb, ovirajo nemoteno delovanje notranjega trga. Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba.

[...]

- (11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.
- (12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.
- (13) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščiten s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.
- (14) Razen pri zavarovalnih pogodbah, potrošniških pogodbah ali pogodbah o zaposlitvi, kjer je avtonomija glede določitve pristojnih sodišč dovoljena samo omejeno, je treba, ob upoštevanju izključnih pristojnosti, določenih v tej uredbi, spoštovati avtonomijo pogodbenih strank.
- (15) V interesu ustreznega sodnega varstva je treba čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdružljive sodne odločbe [...]

4 Členi od 2 do 31 navedene uredbe, ki so navedeni pod poglavjem II te uredbe, vsebujejo pravila o pristojnosti.

5 Oddelek 1 poglavja II, naslovljen „Splošne določbe“, vsebuje člen 2, ki v odstavku 1 določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

6 Člen 5, točke od 1 do 3, te uredbe določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;

(b) za namene te določbe in razen, če ni drugače dogovorjeno, je kraj izpolnitve zadevne obveznosti:

— v primeru prodaje blaga kraj v državi članici, kamor je bilo v skladu s pogodbo blago dostavljeno ali bi moralo biti dostavljeno,

— v primeru opravljanja storitev kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene;

(c) če se ne uporabi pododstavek (b), potem se uporabi pododstavek (a);

[...]

3. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči kraja, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek.“

7 V oddelku 4 poglavja II, naslovljenem „Pristojnost za potrošniške pogodbe“, je med drugim naveden člen 15 Uredbe št. 44/2001, ki v odstavku 1 določa:

„V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 4 in v peto točko člena 5:

(a) če gre za pogodbo o prodaji blaga na obroke; ali

(b) če gre za pogodbo o posojilu z obročnim odplačevanjem ali za kakršno koli drugo obliko posojila za financiranje prodaje blaga; ali;

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.“

8 Člen 16 Uredbe št. 44/2001, ki spada v isti oddelek 4 poglavja II te uredbe, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Potrošnik lahko sproži postopek zoper drugo pogodbeno stranko bodisi pred sodišči v državi članici, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče, ali pred sodišči kraja, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.“

2. Druga pogodbeni stranka lahko sproži postopek zoper potrošnika samo pred sodišči države članice, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče.“

- 9 Poglavje II navedene uredbe vsebuje tudi oddelek 8 z naslovom „Preizkus pristojnosti in dopustnosti“ s členoma 25 in 26, ki določata:

„Člen 25

Če je sodišču države članice predložen zahtevek, katerega glavni predmet je zadeva, za katero so po členu 22 izključno pristojna sodišča druge države članice, se to sodišče po uradni dolžnosti izreče za nepristojno.

Člen 26

1. Če je toženec s stalnim prebivališčem v eni od držav članic tožen v drugi državi članici in se ne spusti v postopek, se sodišče po uradni dolžnosti izreče za nepristojno, razen če pristojnost izhaja iz določb te uredbe.

2. Sodišče prekine postopek za toliko časa, dokler se ne ugotovi, da je bilo tožencu omogočeno prejeti pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje pravočasno, da je lahko pripravil obrambo, ali da so bili storjeni vsi potrebni koraki v tej smeri.

[...]“

Avstrijsko pravo

- 10 Člen 11 zakona o kapitalskih trgih (Kapitalmarktgesetz) v različici, ki se uporablja v sporu o glavni stvari, je določal:

„1. Vsakemu vlagatelju odgovarjajo za škodo, ki mu nastane zaradi zaupanja v informacije v prospektu ali druge s tem zveznim zakonom zahtevane informacije (člen 6), ki so pomembne za oceno vrednostnih papirjev ali naložb:

- (1) izdajatelj za nepravilne ali nepopolne informacije, do katerih je prišlo zaradi krivdnega ravnanja njega samega ali njegovih zaposlenih ali drugih oseb, ki so sodelovale pri pripravi prospekta,
- (2) kontrolor prospekta za nepravilne ali nepopolne kontrole, do katerih je prišlo zaradi krivdnega ravnanja njega samega ali njegovih zaposlenih ali drugih oseb, ki so sodelovale pri kontroli prospekta,

[...]

- (3) oseba, ki je v lastnem imenu ali v tujem imenu sprejela pogodbeno zavezo vlagatelja in posrednik pri pogodbi, če te osebe poklicno tržijo ali posredujejo pri nakupu ali prodaji vrednostnih papirjev ali naložb in so oni sami ali njihovi zaposleni vedeli – ali pa zaradi malomarnosti niso vedeli – za nepravilnost ali nepopolnost informacij iz točke 1 ali za revizijo [...]

2. Pri vrednostnih papirjih ali naložbah tujih izdajateljev obveznost na podlagi odstavka 1, točka 1, zadeva tudi tistega, ki je doma oddal ponudbo z obveznim prospektom.

3. Če je odgovornih več oseb, te odgovarjajo solidarno. Odgovornost posameznikov se zato, ker so tudi druge osebe dolžne odpraviti isto škodo, ne zmanjša.

4. Odgovornosti ni mogoče v škodo vlagateljev vnaprej izključiti ali omejiti.

[...]

8. To ne vpliva na zahtevke za nadomestilo škode zaradi kršitev drugih zakonskih določb ali zaradi kršitev pogodb.“

11 Člen 26 zakona o investicijskih skladih (Investmentfondsgesetz) je v različici, ki se uporablja v sporu o glavni stvari, določal:

„1. Kupcu deleža v tujem splošnem skladu je treba pred sklenitvijo pogodbe brezplačno izročiti določbe o skladu in/ali statut investicijske družbe, prospekt tuje investicijske družbe in kopijo predloga za sklenitev pogodbe. Obrazec ponudbe mora vsebovati navedbo višine nadomestila za izdajo in letnega nadomestila, ki se plačuje investicijski družbi.

2. Prospekt mora vsebovati vse informacije, ki so v trenutku vložitve zahtevka bistvenega pomena pri presoji deležev v tujih splošnih skladih. [...] Prospekt mora poleg tega vsebovati informacije o:

- (1) imenu ali firmi, pravni obliki, sedežu in lastnem kapitalu (osnovni kapital zmanjšan za nevplačane vložke in rezerve) tuje investicijske družbe kot vlagatelja, podjetja, ki odloča o naložbah vloženega denarja (družba za upravljanje), podjetja, ki je prevzelo poslovanje z enotami premoženja splošnega sklada (družba za poslovanje) in skrbniške banke;
- (2) firmi, sedežu in naslovu predstavnikov ter plačilnih mestih;
- (3) tem, kateri predmeti se lahko kupijo za premoženje, na podlagi katerih načel se izbirajo, ali se pridobijo samo vrednostni papirji, s katerimi se trguje na borzi, in na katerih borzah, kako se uporablja donos iz premoženja, in – ali in v kolikšni višini – se del premoženja nameni na bančni račun;
- (4) o predpostavkah in pogojih, pod katerimi lahko imetniki enot premoženja zahtevajo izplačilo premoženjskih enot, ki jim pripadajo glede na njihov delež, in o za to pristojnih organih.

[...] Pravilnost in popolnost prospekta in njegovih sprememb morajo preveriti predstavniki kot kontrolorji prospekta. Za izdajo, spremembo, nadzor in odgovornost za vsebino prospekta se tako za izdajatelja kot tudi za kontrolorja prospekta smiselno uporabljajo določbe [zakona o kapitalskih trgih]. [...]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

12 H. Kolassa je kot potrošnik prek avstrijske banke direktanlage.at AG (v nadaljevanju: direktanlage.at) vložil 68 180,36 EUR v certifikate X1 Global EUR Index (v nadaljevanju: certifikati). Izdajateljica teh certifikatov je bila Barclays Bank, ki je vpisana v register družb Združenega kraljestva, poleg tega pa ima ta banka podružnico v Frankfurtu na Majni (Nemčija).

13 Barclays Bank je ob izdaji navedenih certifikatov notificirala osnovni prospekt z dne 22. septembra 2005. V zvezi s temi certifikati veljajo splošni pogoji, ki so bili javno objavljeni 20. decembra 2005. Na zahtevo Barclays Bank je bila notifikacija tega osnovnega prospekta opravljena tudi v Avstriji. Javna ponudba za vpis je potekala od 20. decembra 2005 do 24. februarja 2006, 31. marca 2006 je sledila izdaja. Izplačilo zapade leta 2016. V posojilnih pogojih je poleg tega določena možnost odstopa od pogodbe o vpisu.

- 14 Navedeni certifikati imajo obliko imetniške obveznice. Znesek vračila in s tem vrednost obveznic se določa na podlagi indeksa, ki je sestavljen iz portfelja več ciljnih skladov, tako da je vrednost certifikata neposredno povezana s tem portfeljem. Ta portfelj naj bi oblikovala in upravljala družba X1 Fund Allocation GmbH, ki jo je Barclays Bank zadolžila za vložitev denarja, pridobljenega z izdajo certifikatov. Ta denar je bil v večjem delu izgubljen. Trenutno je vrednost certifikatov ocenjena na 0 EUR, s čimer pa se H. Kolassa ne strinja.
- 15 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da so bili ti certifikati prodani institucionalnim vlagateljem, si jo jih prodali naprej, zlasti potrošnikom. V obravnavanem primeru je družba direktanlage.at certifikate za H. Kolasso naročila pri nemški matični družbi, in sicer DAB Bank AG, s sedežem v Münchnu (Nemčija), ki jih je kupila pri Barclays Bank. Naročila so bila vsakič izdana in izvedena v imenu zadevnih družb. Družba direktanlage.at je v skladu s svojimi splošnimi pogoji naročilo H. Kolasse izvedla z „deponiranjem“, kar pomeni, da je kot *hedge* sklad certifikate deponirala v Münchnu v svojem imenu in za račun svoje stranke. H. Kolassa je lahko zahteval le izročitev certifikatov v višini deleža v *hedge* skladu, medtem ko samih certifikatov ni bilo mogoče prenesti na njegovo ime.
- 16 Kot oškodovani vlagatelj je H. Kolassa pri Handelsgericht Wien vložil tožbo, s katero zahteva plačilo odškodnine v višini 73 705,07 EUR iz naslova pogodbene, predpogodbene in deliktne odškodninske odgovornosti Barclays Bank. H. Kolassa je trdil, da če bi navedena banka spoštovala predpise, se tožeča stranka ne bi odločila za takšno naložbo, temveč bi kapital vložila v široko razpršen portfelj skladov s tržno nevtralno usmeritvijo, kar bi mu omogočilo, da bi ob zapadlosti prejel zahtevani znesek, in sicer vloženi znesek skupaj z obrestmi.
- 17 H. Kolassa meni, da je navedeno sodišče pristojno, primarno v skladu s členom 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001, ali podredno, na podlagi člena 5, točki 1(a) in 3, te uredbe.
- 18 Barclays Bank pred predložitvenim sodiščem izpodbija tako utemeljenost očitkov H. Kolasse kot pristojnost sodišča, ki odloča o sporu.
- 19 V teh okoliščinah je Handelsgericht Wien prekinilo postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. (a) Ali je treba formulacijo v členu 15(1) Uredbe (ES) št. 44/2001 ‚v zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti‘ razlagati tako, da
- (i) se tožeča stranka, ki kot potrošnik na sekundarnem trgu pridobi imetniško obveznico in ki zdaj zoper izdajateljico uveljavlja zahtevke iz naslova odgovornosti, ki izhaja iz prospekta, zaradi kršitve obveznosti posredovanja informacij in obveznosti nadzora ter posojilnih pogojev lahko sklicuje na to podlago pristojnosti, če je tožeča stranka derivativno, z nakupom vrednostnega papirja od tretje osebe, vstopila v pogodbeno razmerje med izdajateljico in prvotnim vpisnikom posojila?
 - (ii) se lahko, če je odgovor na vprašanje (a)(i) pritrđen, tožeča stranka sklicuje na pristojnost iz člena 15 Uredbe št. 44/2001, tudi če je tretja oseba, od katere je potrošnik kupil imetniško obveznico, to prej pridobila za namen, za katerega se šteje, da je v okviru njene poklicne ali pridobitne dejavnosti, če torej tožeča stranka posojilno razmerje prevzame od osebe, ki ni potrošnik?
 - (iii) da se lahko, če je odgovor na vprašanja (a)(i) in (a)(ii) pritrđen, tožeča stranka kot potrošnik sklicuje na pristojnost za potrošniške pogodbe na podlagi člena 15 Uredbe št. 44/2001, tudi če sama ni imetnica imetniške obveznice, temveč tretja oseba, ki sama

ni potrošnik, ki je vrednostne papirje kupila za tožečo stranko in ki jih na podlagi sporazuma fiduciarno drži v svojem imenu za tožečo stranko, in tožeči stranki priznava zgolj obligacijskopravni zahtevek za izročitev?

- (b) če je odgovor na vprašanje (a)(i) pritrđen, ali je člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 podlaga za pristojnost sodišča, ki odloča zaradi pogodbene podlage iz naslova nakupa posojila, tudi v zadevah v zvezi z delikti iz istega posojila?
2. (a) Ali je treba formulacijo iz člena 5, točka 1(a), Uredbe (ES) št. 44/2001 ‚v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji‘ razlagati tako, da:
- (i) se tožeča stranka, ki na sekundarnem trgu pridobi imetniško obveznico in ki zdaj zoper izdajateljico uveljavlja zahtevke iz naslova odgovornosti, ki izhaja iz prospekta, zaradi kršitve obveznosti posredovanja informacij in obveznosti nadzora ter posojilnih pogojev, lahko sklicuje na to podlago pristojnosti, če je tožeča stranka derivativno, z nakupom vrednostnega papirja od tretje osebe, vstopila v pogodbeno razmerje med izdajateljico in prvotnim vpisnikom posojila?
- (ii) se lahko, če je odgovor na vprašanje (a)(i) pritrđen, tožeča stranka sklicuje na pristojnost iz člena 5, točka 1(a), Uredbe št. 44/2001 tudi v primeru, če sama ni imetnica imetniške obveznice, temveč tretja oseba, ki je za tožečo stranko kupila vrednostne papirje, ki jih na podlagi sporazuma fiduciarno drži v svojem imenu za tožečo stranko in tožeči stranki priznava zgolj obligacijskopravni zahtevek za izročitev?
- (b) če je odgovor na vprašanje (a)(i) pritrđen, ali je člen 5, točka 1(a), Uredbe ES št. 44/2001 podlaga za pristojnost sodišča, ki odloča zaradi pogodbene podlage iz naslova nakupa posojila, tudi v zadevah v zvezi z delikti iz istega posojila?
3. (a) Ali je treba zahtevke iz naslova odgovornosti, ki izhaja iz prospekta na podlagi predpisov, ki urejajo kapitalske trge in zahtevke zaradi kršitve obveznosti varstva in seznanitve v zvezi z izdajo imetniških obveznic, šteti za zahtevke v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 5, točka 3, Uredbe (ES) št. 44/2001?
- (i) če je odgovor na tretje vprašanje (a) pritrđen, ali to velja tudi v primeru, da oseba, ki sama ni imetnica obveznice, temveč ima v razmerju do imetnika, ki zanjo fiduciarno drži vrednostne papirje, zgolj obligacijskopravni zahtevek za povračilo, te zahtevke uveljavlja zoper izdajateljico?
- (b) Ali je treba izraz ‚kraj, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek‘ v členu 5, točka 3, Uredbe (ES) št. 44/2001 razlagati tako, da se v primeru nakupa vrednostnega papirja zaradi namernih napačnih informacij
- (i) za kraj škodnega dogodka šteje kraj, kjer ima oškodovanec svoje prebivališče kot središče svojega premoženja?
- (ii) če je odgovor na vprašanje (b)(i) pritrđen, ali to velja tudi v primeru, ko je mogoče nakup in nakazilo na račun preklicati do sklenitve posla, do česar je prišlo nekaj časa po odtegljaju z računa oškodovanca v drugi državi članici?
4. Ali mora sodišče v okviru preizkusa pristojnosti na podlagi členov 25 in 26 Uredbe (ES) št. 44/2001 glede spornih dejstev, ki so pomembna tako glede vprašanja pristojnosti kot tudi za obstoj uveljavljane pravice („dvojno upoštevana dejstva“), izvesti obsežen dokazni postopek ali pa mora pri odločanju o vprašanju glede pristojnosti izhajati iz pravilnosti trditev tožeče stranke?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 20 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se tožeča stranka, ki kot potrošnik pridobi imetniško obveznico od tretje osebe, ki dejavnost opravlja poklicno, lahko sklicuje na pristojnost iz te določbe za namene tožbe, ki jo je vložila zoper izdajatelja te obveznice in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom.
- 21 Najprej je treba spomniti, prvič, da ker Uredba št. 44/2001 nadomešča Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena s poznejšimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji, razlaga, ki jo je Sodišče podalo glede določb navedene konvencije, velja tudi za določbe navedene uredbe, če je mogoče določbe teh instrumentov šteti za enakovredne (sodba Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 22 Drugič, pojme iz Uredbe št. 44/2001, zlasti tiste iz člena 15(1), je treba razlagati samostojno, pri tem pa se je treba opreti predvsem na sistematiko in cilje navedene uredbe, da se zagotovi njena enotna uporaba v vseh državah članicah (glej sodbo Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 23 Člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 se uporabi, če so izpolnjeni trije pogoji, in sicer, prvič, da je pogodbeni stranka potrošnik, ki ravna z namenom, za katerega se šteje, da je zunaj njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, drugič, da je bila pogodba med takim potrošnikom in subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno ali pridobitno, dejansko sklenjena, in tretjič, da ta pogodba spada v eno od kategorij iz točk od (a) do (c) tega člena 15(1). Ti pogoji morajo biti izpolnjeni kumulativno – če eden od njih ni izpolnjen, pristojnosti ni mogoče določiti na podlagi pravil, ki veljajo za potrošniške pogodbe (sodba Česká spořitelna, EU:C:2013:165, točka 30).
- 24 V zvezi s tem iz spisa, ki je na voljo Sodišču, izhaja, da sta prvi in tretji pogoj, navedena v prejšnji točki, v obravnavanem primeru izpolnjena, kot je med drugim v točki 28 sklepnih predlogov ugotovil generalni pravobranilec.
- 25 Zadostuje torej preučitev, ali je v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, izpolnjen drugi pogoj, in sicer tisti, ki se nanaša na sklenitev pogodbe z zadevnim subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno.
- 26 Glede tega je iz kratke predstavitve dejanskega stanja s strani predložitvenega sodišča razvidno – kar pa mora to sodišče preveriti – da med Barclays Bank in H. Kolasso ni bila sklenjena nobena pogodba, ker prvi ni prinosnik obveznic, navedenih v točki 14 te sodbe, saj te v svojem imenu hrani direktanlage.at kot *hedge* sklad. Prav tako bi po mnenju tega sodišča H. Kolassa lahko zahteval izročitev certifikatov v višini deleža v *hedge* skladu, medtem ko samih certifikatov ni bilo mogoče prenesti na njegovo ime.
- 27 Po mnenju H. Kolasse je treba v takih okoliščinah na podlagi cilja varstva potrošnikov sprejeti ekonomski pristop in šteti, da je bila med njim in Barclays Bank sklenjena pogodba v smislu člena 15(1) Uredbe št. 44/2001, ker naj bi bila vloga, ki jo je imela družba direktanlage.at, vloga posrednika.
- 28 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 pomeni odstopanje od splošnega pravila o pristojnosti iz člena 2(1) te uredbe, v skladu s katerim so pristojna sodišča države članice, v kateri ima tožena stranka stalno prebivališče, in od pravila o posebni pristojnosti za pogodbe iz

člena 5, točka 1, iste uredbe, v skladu s katerim je pristojno sodišče kraja, v katerem je bila ali bi morala biti izpolnjena zadevna obveznost. Zato je treba ta člen 15(1) razlagati ozko (glej sodbo Česká spořitelna, EU:C:2013:165, točka 26 in navedena sodna praksa).

- 29 Poleg tega pogoj v zvezi z obstojem pogodbe, sklenjene med potrošnikom in zadevnim subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno, omogoča zagotovitev predvidljivosti podelitve pristojnosti, ki je eden od ciljev Uredbe št. 44/2001, kot je razvidno iz njene uvodne izjave 11.
- 30 Zato je treba šteti, da same zahteve po sklenitvi pogodbe z zadevnim subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno, ni mogoče razlagati tako, da je ta zahteva izpolnjena tudi v primeru verige pogodb, na podlagi katere so nekatere pravice in obveznosti zadevnega subjekta, ki dejavnost opravlja poklicno, prenesene na potrošnika.
- 31 To ugotovitev potrjuje člen 15 Uredbe št. 44/2001 v povezavi s členom 16 te uredbe.
- 32 Pravila o pristojnosti, ki so za področje potrošniških pogodb določena v členu 16(1) navedene uredbe, se namreč v skladu z besedilom tega člena uporabljajo zgolj za postopek, ki ga potrošnik sproži zoper drugo pogodbeno stranko, kar nujno pomeni, da je potrošnik z zadevnim subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno, sklenil pogodbo.
- 33 Sodišče je sicer ugotovilo, da je treba pojem „druga pogodbeno stranka“ iz člena 16(1) Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da označuje tudi pogodbeno stranko subjekta, s katerim je potrošnik sklenil to pogodbo (sodba Maletic, EU:C:2013:735, točka 32). Ta razlaga pa temelji na posebnih okoliščinah, v katerih je bil potrošnik najprej v nerazdružljivem pogodbenem razmerju z dvema sopogodbnikoma. Poleg tega bi bila posledica izključitve sopogodbnika s sedežem v državi članici sedeža potrošnika s področja uporabe navedenega člena 16 ta, da bi bilo sodišče, ki odloča o tožbi za ugotovitev solidarne odgovornosti dveh pogodbnikov, pristojno le v zvezi s subjektom s sedežem v drugi državi članici.
- 34 Taka razlaga ne more veljati v okoliščinah iz postopka v glavni stvari, v katerih pogodba z zadevnim subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno, sploh ni bila sklenjena.
- 35 Iz zgornjih ugotovitev je razvidno, da je treba člen 15(1) Uredbe št. 44/2001 v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, razlagati tako, da se tožeča stranka, ki je kot potrošnik pridobila imetniško obveznico od tretje osebe, ki dejavnost opravlja poklicno, čeprav med navedenim potrošnikom in izdajateljem te obveznice ni bila sklenjena pogodba – kar mora preveriti predložitveno sodišče – ne more sklicevati na pristojnost iz te določbe za namene tožbe, ki jo je vložila zoper navedenega izdajatelja in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom.

Drugo vprašanje

- 36 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5, točka 1(a), Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se za namene tožbe, vložene zoper izdajatelja imetniške obveznice in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom, tožeča stranka, ki je to obveznico pridobila od tretje osebe, ki dejavnost opravlja poklicno, lahko sklicuje na pristojnost iz te določbe.
- 37 Za odgovor na to vprašanje je treba najprej opozoriti, da pojma „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 5, točka 1(a), Uredbe št. 44/2001 ni mogoče razumeti tako, da vsebuje napotitev na kvalifikacijo, ki jo ima pravno razmerje, obravnavano pred nacionalnim sodiščem,

v skladu z upoštevnim nacionalnim pravom. Ta pojem je treba, da se zagotovi njegova enotna uporaba v vseh državah članicah, razlagati samostojno glede na sistematiko in cilje te uredbe (sodbi Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, točka 10, in Česká spořitelna, EU:C:2013:165, točka 45).

- 38 V nasprotju z zahtevo iz člena 15(1) Uredbe št. 44/2001 pa sklenitev pogodbe ni pogoj za uporabo člena 5, točka 1, te uredbe, tako da izključitev pristojnosti na podlagi prve določbe ne pomeni nujno možnosti uporabe druge določbe.
- 39 Čeprav člen 5, točka 1(a), Uredbe št. 44/2001 ne zahteva sklenitve pogodbe, pa je to določbo mogoče uporabiti le, če se da ugotoviti obstoj obveznosti, saj se sodna pristojnost v skladu s to določbo določi glede na kraj, v katerem je bila obveznost, ki je podlaga za zahtevek, izpolnjena ali mora biti izpolnjena. Tako se za uporabo pravila o posebni pristojnosti v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji zahteva obstoj pravne obveznosti, ki jo je ena stranka v korist druge svobodno sprejela in na kateri temelji tožba tožeče stranke (glej sodbo Česká spořitelna, EU:C:2013:165, točki 46 in 47).
- 40 Glede tega je iz kratke predstavitve dejanskega stanja s strani predložitvenega sodišča razvidno, da take pravne obveznosti, ki bi jo Barclays Bank svobodno sprejela v zvezi s H. Kolasso, v okoliščinah postopka v glavni stvari ni, kljub temu da ima Barclays Bank na podlagi veljavnega nacionalnega prava v razmerju do H. Kolasse nekatere obveznosti.
- 41 Iz zgornjih ugotovitev je razvidno, da je treba člen 5, točka(1a), Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, tožeča stranka, ki je pridobila imetniško obveznico od tretje osebe, čeprav izdajatelj te obveznice ni svobodno sprejel obveznosti v zvezi s to tožečo stranko – kar mora preveriti predložitveno sodišče – ne more sklicevati na pristojnost iz te določbe za namene tožbe, ki jo je vložila zoper navedenega izdajatelja in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom.

Tretje vprašanje

- 42 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se uporablja za zahtevke za ugotovitev odgovornosti izdajatelja certifikata zaradi prospekta v zvezi s tem certifikatom ter zaradi kršitve drugih zakonskih obveznosti posredovanja informacij, naloženih temu izdajatelju, kar omogoča ugotovitev pristojnosti sodišč stalnega prebivališča tožeče stranke kot kraja, kjer je prišlo do škodnega dogodka ali kjer ta grozi.
- 43 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da je treba člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati samostojno in ozko (glej v tem smislu sodbo Coty Germany, C-360/12, EU:C:2014:1318, točke od 43 do 45).
- 44 To pa še ne pomeni, da pojem „zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti“ v smislu člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 zajema vsak zahtevek, ki se nanaša na odgovornost tožene stranke in se ne navezuje na „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ v smislu člena 5, točka 1(a), te uredbe (sodba Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, točka 20). Tako je treba šteti, da se zahtevki za ugotovitev odgovornosti, vloženi zoper izdajatelja zaradi prospekta ter zaradi kršitve drugih zakonskih obveznosti posredovanja informacij vlagateljem, nanašajo na delikte ali kvazidelikte, če niso zajeti s pojmom „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“, kot je opredeljen v točki 39 te sodbe.
- 45 Glede uporabe člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, je treba opozoriti, da se izraz „kraj, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek“ iz te določbe nanaša tako na kraj, v katerem je nastala škoda, kot tudi na kraj vzročnega dogodka, zaradi katerega je ta škoda nastala, tako da je tožena stranka lahko po izbiri tožeče stranke tožena pred sodiščem enega ali drugega kraja (sodba Coty Germany, EU:C:2014:1318, točka 46).

- 46 V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso pravilo o pristojnosti, določeno v členu 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001, temelji na obstoju posebno tesne zveze med sporom in sodišči kraja, v katerem je prišlo do škodnega dogodka ali v katerem obstaja nevarnost za nastanek škodnega dogodka, ki opravičuje podelitev pristojnosti tem sodiščem zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti in učinkovite organizacije postopka (sodba Coty Germany, EU:C:2014:1318, točka 47).
- 47 Ker mora opredelitev ene od naveznih okoliščin, ki jih priznava sodna praksa, navedena v točki 45 te sodbe, omogočati določitev pristojnosti sodišča, ki je objektivno najprimernejše za presojo, ali so predpostavke odgovornosti tožene stranke izpolnjene, je lahko zadeva veljavno predložena samo sodišču, z območjem katerega je povezana upoštevna navezna okoliščina (sodba Coty Germany, EU:C:2014:1318, točka 48).
- 48 Spomniti je treba, da je Sodišče ugotovilo, da se izraz „kraj, kjer je prišlo ali kjer grozi škodni dogodek“ ne nanaša na kraj prebivališča tožeče stranke samo zato, ker naj bi tam utrpela finančno škodo zaradi izgube delov premoženja, ki je nastala in jo je utrpela v drugi državi pogodbenci (sodba Kronhofer, C-168/02, EU:C:2004:364, točka 21).
- 49 Tako zgolj dejstvo, da tožeča stranka utрпи finančne posledice, ne opravičuje podelitve pristojnosti sodiščem kraja prebivališča tožeče stranke, če sta, kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Kronhofer (EU:C:2004:364), tako kraj vzročnega dogodka kot kraj, v katerem je nastala škoda, na ozemlju druge države članice (glej v tem smislu sodbo Kronhofer, EU:C:2004:364, točka 20).
- 50 Taka podelitev pristojnosti pa je upravičena, če je kraj prebivališča tožeče stranke dejansko kraj vzročnega dogodka ali kraj, v katerem je nastala škoda.
- 51 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da, prvič, do izgube vrednosti certifikatov ni prišlo zaradi nihanja na trgu, temveč zaradi upravljanja skladov, v katere je bil vložen denar, pridobljen z izdajo teh certifikatov, kar je takrat preprečevalo povečanje njihove vrednosti. Drugič, do dejanj ali opustitev, ki se očitajo Barclays Bank v zvezi z zakonskimi obveznostmi posredovanja informacij, je prišlo pred investicijo H. Kolasse, po njegovem mnenju pa so bili tudi odločilni za to investicijo.
- 52 Tudi če so dejanja in opustitve Barclays Bank pomenile pogoj, potreben za nastanek škode, ki jo je utrpel H. Kolassa – kar zadostuje za uporabo člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 (glej v tem smislu sodbo DFDS Torline, C-18/02, EU:C:2004:74, točka 34) – je treba v zvezi s tem preveriti, v kolikšnem obsegu je mogoče na podlagi okoliščin iz postopka v glavni stvari kot kraj vzročnega dogodka ali kraj, v katerem je nastala škoda, določiti kraj stalnega prebivališča tožeče stranke.
- 53 Glede vzročnega dogodka zatrjevane škode, in sicer domnevne kršitve zakonskih obveznosti v zvezi s prospektom in posredovanjem informacij vlagateljem s strani Barclays Bank, je treba ugotoviti, da do dejanja ali opustitve, ki lahko pomenita tako kršitev, ni moglo priti v kraju stalnega prebivališča domnevno oškodovanega vlagatelja, ker v nobenem dokumentu iz spisa ni navedeno, da so bile odločitve v zvezi z načini vlaganj, ki jih je predlagala ta banka, ter vsebino prospektov, povezanih z njimi, sprejete v državi članici, v kateri ima ta vlagatelj stalno prebivališče, niti da so bili navedeni prospekti prvotno sestavljeni in notificirani še kje drugje kot v državi članici sedeža navedene banke.
- 54 Glede kraja, v katerem je škoda nastala, pa je treba v okoliščinah, kot so tiste, povzete v točki 51 te sodbe, šteti, da škoda nastane v kraju, v katerem jo je vlagatelj utrpel.
- 55 Sodišča kraja stalnega prebivališča tožeče stranke so na podlagi kraja nastanka škode pristojna za odločanje o takem zahtevku zlasti, če je navedena škoda nastala neposredno na bančnem računu te tožeče stranke pri banki s sedežem na območju pristojnosti teh sodišč.

- 56 Tako opredeljen kraj, v katerem je škoda nastala, v okoliščinah, kot so tiste, povzete v točki 51 te sodbe, ustreza cilju Uredbe št. 44/2001, s katerim se skuša izboljšati pravno varstvo oseb s sedežem ali stalnim prebivališčem v Uniji, tako da tožeči stranki omogoča, da brez težav ugotovi, na katero sodišče se lahko obrne, toženi stranki pa, da razumno predvidi, pred katerim sodiščem je lahko tožena (glej v tem smislu sodbo Kronhofer, EU:C:2004:364, točka 20), ker mora izdajatelj certifikata, ki ne izpolni svojih zakonskih obveznosti v zvezi s prospektom, če se odloči za notifikacijo prospekta v zvezi s tem certifikatom v drugih državah članicah, počakati, da nezadostno obveščeni subjekti s stalnim prebivališčem v teh državah članicah vložijo v te certifikate in utrpijo škodo.
- 57 Glede na zgornje ugotovitve je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da se uporablja za zahteve za ugotovitev odgovornosti izdajatelja certifikata zaradi prospekta v zvezi s tem certifikatom ter zaradi kršitve drugih zakonskih obveznosti posredovanja informacij, naloženih temu izdajatelju, če ta odgovornost ne spada na področje zadev v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 5, točka 1, navedene uredbe. V skladu z navedenim členom 5, točka 3, so sodišča kraja stalnega prebivališča tožeče stranke na podlagi kraja nastanka škode pristojna za odločanje o takšnem zahtevku, če je zatrjevana škoda nastala neposredno na bančnem računu tožeče stranke pri banki s sedežem na območju pristojnosti teh sodišč.

Četrto vprašanje

- 58 Predložitveno sodišče s četrnim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba v okviru preizkusa mednarodne pristojnosti v skladu z Uredbo št. 44/2001 izvesti obsežen dokazni postopek glede spornih dejstev, ki so pomembna tako glede vprašanja pristojnosti kot tudi za obstoj uveljavljane pravice, ali pa mora pri odločanju o vprašanju glede pristojnosti izhajati iz pravilnosti trditve tožeče stranke iz postopka v glavni stvari.
- 59 Ni sporno, da v Uredbi št. 44/2001 ni izrecno določen obseg obveznosti nadzora, ki so naložene nacionalnim sodiščem pri preizkusu njihove mednarodne pristojnosti.
- 60 Čeprav gre namreč za vidik nacionalnega postopkovnega prava, katerega poenotenje ni namen navedene uredbe (glej v tem smislu sodbo G, C-292/10, EU:C:2012:142, točka 44), uporaba upoštevnih nacionalnih pravil vseeno ne sme ogroziti polnega učinka Uredbe št. 44/2001 (glej sodbo Shevill in drugi, C-68/93, EU:C:1995:61, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 61 Sodišče je v zvezi s tem presodilo, da cilj pravne varnosti zahteva, da se nacionalno sodišče, pred katerim poteka postopek, brez težav izreče o lastni pristojnosti, ne da bi moralo vsebinsko odločati o zadevi (glej sodbo Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, točka 27). Kar zadeva uporabo te zahteve v okviru posebnih pristojnosti iz postopka v glavni stvari, je Sodišče, prvič, ugotovilo, da sodišče, ki odloča o sporu glede pogodbe, lahko tudi po uradni dolžnosti preveri, ali so izpolnjeni bistveni pogoji za njegovo pristojnost, glede na prepričljive in upoštevne dokaze, ki jih je predložila zadevna stranka in ki dokazujejo obstoj ali neobstoj pogodbe (sodba Effer, 38/81, EU:C:1982:79, točka 7).
- 62 Drugič, prav glede člena 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 je Sodišče pojasnilo, da v fazi preverjanja mednarodne pristojnosti sodišče, ki odloča o sporu, ne presoja niti dopustnosti niti utemeljenosti tožbe v skladu s pravili nacionalnega prava, ampak samo opredeli navezne okoliščine z državo sodišča, ki utemeljujejo njegovo pristojnost na podlagi te določbe (sodba Folien Fischer in Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, točka 50). Tako lahko to sodišče zgolj za ugotovitev pristojnosti v skladu s to določbo šteje za dokazane upoštevne trditve tožeče stranke glede pogojev za odgovornost za delikt ali kvazidelikt (sodba Hi Hotel HCF, C-387/12, EU:C:2014:215, točka 20).
- 63 Opozoriti je treba, da bi obveznost izvedbe obsežnega dokaznega postopka glede upoštevnihih dejstev, ki se nanašajo tako na pristojnost kot na vsebino, v tej fazi postopka lahko že vnaprej vplivala na preizkus te vsebine.

- 64 Čeprav torej nacionalno sodišče, pred katerim poteka postopek, ni dolžno – če tožena stranka izpodbija trditve tožeče stranke – izvesti obsežnega dokaznega postopka v fazi določitve pristojnosti, je treba pojasniti, da tako cilj učinkovitega izvajanja sodne oblasti, ki je zajet z Uredbo št. 44/2001, kot potrebno spoštovanje samostojnosti sodišč pri izvajanju njihovih funkcij zahtevata, da sodišče, pred katerim poteka postopek, lahko preizkusi svojo mednarodno pristojnost na podlagi vseh podatkov, ki so mu na voljo, vključno, odvisno od primera, z ugovori tožene stranke.
- 65 Glede na vse navedeno je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da v okviru preizkusa pristojnosti v skladu z Uredbo št. 44/2001 ni treba izvesti obsežnega dokaznega postopka glede spornih dejstev, ki so pomembna tako glede vprašanja pristojnosti kot tudi za obstoj uveljavljane pravice. Vendar pa lahko sodišče, pred katerim poteka postopek, svojo mednarodno pristojnost preizkusi na podlagi vseh podatkov, ki so mu na voljo, vključno, odvisno od primera, z ugovori tožene stranke.

Stroški

- 66 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Člen 15(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, tožeča stranka, ki je kot potrošnik pridobila imetniško obveznico od tretje osebe, ki dejavnost opravlja poklicno, čeprav med navedenim potrošnikom in izdajateljem te obveznice ni bila sklenjena pogodba – kar mora preveriti predložitveno sodišče – ne more sklicevati na pristojnost iz te določbe za namene tožbe, ki jo je vložila zoper navedenega izdajatelja in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom.
2. Člen 5, točka 1(a), Uredbe št. 44/2001 je treba razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, tožeča stranka, ki je pridobila imetniško obveznico od tretje osebe, čeprav izdajatelj te obveznice ni svobodno sprejel obveznosti v zvezi s to tožečo stranko – kar mora preveriti predložitveno sodišče – ne more sklicevati na pristojnost iz te določbe za namene tožbe, ki jo je vložila zoper navedenega izdajatelja in ki temelji na posojilnih pogojih, kršitvi obveznosti posredovanja informacij in nadzora ter odgovornosti v zvezi s prospektom.
3. Člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 je treba razlagati tako, da se uporablja za zahteve za ugotovitev odgovornosti izdajatelja certifikata zaradi prospekta v zvezi s tem certifikatom ter zaradi kršitve drugih zakonskih obveznosti posredovanja informacij, naloženih temu izdajatelju, če ta odgovornost ne spada na področje zadev v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 5, točka 1, navedene uredbe. V skladu z navedenim členom 5, točka 3, so sodišča kraja stalnega prebivališča tožeče stranke na podlagi kraja nastanka škode pristojna za odločanje o takem zahtevku, če je zatrjevana škoda nastala neposredno na bančnem računu tožeče stranke pri banki s sedežem na območju pristojnosti teh sodišč.
4. V okviru preizkusa pristojnosti v skladu z Uredbo št. 44/2001 ni treba izvesti obsežnega dokaznega postopka glede spornih dejstev, ki so pomembna tako glede vprašanja pristojnosti kot tudi za obstoj uveljavljane pravice. Vendar pa sodišče, pred katerim poteka postopek, lahko preizkusi svojo mednarodno pristojnost na podlagi vseh podatkov, ki so mu na voljo, vključno, odvisno od primera, z ugovori tožene stranke.

Podpisi